

החצר הגדולה של חני ירוקה, מוצלת ומזמינה.

טובה מתרווחת בנחת על הנדנדה הגדולה בת שלושת המושבים מעל מרבד דשא טבעי ורענן, שיפי הקטנה חבוקה לצידה, מפטפט במרץ, ואברהמי התינוק בזרועותיה. אמא שלהם, הלוא היא חני כלתה, ממחרת בינתיים לסיים את ההכנות לשבת במטבח.

דיני קוראת בערסל. מיכלי משחקת בכדור עם יודי. שמוליק ואבא ליד שולחן העץ, דנים במרץ באיזו סוגיה. פסטורליה בהתגלמותה.

אהרן בנה יוצא לקראתה מן הבית, בידו מגש קטן ועליו ספל קרמיקה מעלה הבל מעניין, בטח איזו חליטה חדשה שרקחה חני, וצלחת עם עוגה שמרכיביה מן הסתם גם כן פחות שגרתיים, אבל בטוח טעימה.

מאיר ונעמי, הזוג הצעיר שלהם, אמורים גם כן להצטרף אליהם. מאיר התקשר שהם כבר כבר מגיעים. אהרן הדריך אותו בטלפון

באיזו תחנה בדיוק לרדת, איפשהו ליד המושב, ואיך מגיעים משם ברגל. צועדים כמה דקות בכביש הגישה המוביל אל המושב, ומשם בין הבתים הצעירים בני הקומה האחת עד לביתו של אהרן.

טובה שואפת עמוק לתוכה את האוויר הצלול. הוא מורכב מתערובת ארומה העולה מן הצמחיה המעטרת את החצר סביב סביב ומטופחת בקפידה בידיה האמונות של חני, שהידע הבוטני הנרחב שלה - בת כרך שכמותה - הוא תעלומה שמעולם לא הצליחה טובה לפתור.

מצד ימין שיחי הבשמים - רוזמרין, ריחן ולבנדר. בכל מוצאי שבת חני קוטפת עלים טריים היישר להבדלה. כאשר הם מגיעים להתארח בשבת, אין היא שוכחת להצטייד בכמה גבעולים בקופסא אטומה.

בצד שמאל - שיחי חליטות הצמחים: לואיזה, לימונית, נענע, קמומיל, מרווה, היביסקוס... חני מפיקה מהם תערובות מעניינות, הנחטפות בהתלהבות בידי 'משוגעים לדבר', יחד עם חלות המחמצת המשכנעות שלה. סביב תוחמת את החצר גדר חיה יפהפיה מצמח הבוגנוויליה.

לא שהיא כל כך מתמצאת בענייני צמחים, אבל בהגיעם ערך להם אהרן סיור מודרך ברחבי החצר. מסתבר שגם הוא, בן עיר שכמותו, כבר הספיק להפוך למומחה בענייני בוטניקה הקשורים אל החצר שלו.

טובה אינה יודעת על איזו ארומה להתענג קודם. הוא שואפת את כולה מבלי לנסות להבדיל בין מקורותיה, ממילא היא מתבלבלת בין שמותיהם. עיניה משייטות סביב סביב, לוגמות מלוא חופניים נחת. ביחד עם כל המשפחה, שבת נפלאה מצפה להם בעזרת ה', עם אירוח מלכותי על טהרת הטבע. ריח חלות המחמצת של חני העולה מן התנור, נודף דרך החלון וממלא אפילו את החצר. אף חשדן אינו עומד בפניו.

כן לא שחור לבן | 9

אהרן קורא ליודי, והם נעלמים לכמה דקות אל תוך מחסן הפלסטיק שבפינה, שבו מאוחסנים המעדר, המגרפה, המזלפים ושאר כלי העבודה של הגינה. אחר כך הם מופיעים בחזרה, נושאים כמה זוגות של סקטים!

אהרן מוחא כף: "הלו, מי רוצה?"

"הי, זה משהו חדש?" מיכלי מזנקת. "מתי קניתם?"

"ממש לא מזמן. רוצה?"

מיכלי מהססת, מפנה מבט שואל אל אמה. יודי, לעומתה, כבר מרכיב בהתלהבות זוג סקטים על רגליו, ועד מהרה מתחיל לפזז בחלק המרוצף של החצר, זה שעליו בונה אהרן את סוכתו. גם שמוליק מביט בהתעניינות. דיני, לעומת זאת, מחייכת בסלחנות ושבה אל ספרה.

שיפי בת השלוש מזנקת מבין זרועותיה של טובה. "אבא! אני רוצה!"

"מה, כזו קטנה יכולה להרכיב סקטים?" תוהה מיכלי בשקט. אבל לא מספיק בשקט.

"אני לא כזו קטנה! ובטח שאני יכולה! אבא כבר לימד אותי לנסוע על סקטים!"

אהרן מחייך באישור ושולף זוג אחד קטנטן. "הנה שיפיל'ה, אלו הסקטים שלך". ועד מהרה מצטרפת שיפי לחגיגה. "מיכלי! היא קוראת. "בואי ניסע ביחד!"

מיכלי מביטה בסקטים בשקיקה. טובה מנידה בראשה לאישור. למה לא, החצר סגורה מכל צדדיה בגדר חיה צפופה. אף אחד אינו צופה עליהם. אהרן, אחיה הבכור, מדריך אותה בסבלנות איך להרכיב אותם, והנה גם היא מקרטעת עליהם בזהירות, נאחזת בגדר, ואחר כך יותר בחופשיות.

”ביחד!” תובעת שיפי.

מיכלי צוחקת, מושיטה לה יד. הן דוהרות יחדיו ברחבי החצר, נזהרות לא להתנגש ביודי. שיפי נופלת, מיכלי נאחזת במשהו ברגע האחרון. אהרן ממחר אל הקטנה, אך זו כבר מתייצבת במהרה על רגליה. כולם צוחקים. בסוף מצטרפים גם אבא ושמוליק...

הקולות העליזים העולים מן החצר מזמינים גם את חני להגיח סוף סוף מן המטבח, כשהיא מנגבת את ידיה בסינרה.

”וואו, וונדרפול!” היא קוראת, גולשת מבלי משים לשפת האם שלה, האנגלית.

איך הפכה הניו-יורקית המפונקת שגדלה על קולה ופיצה וגלידה, בבית עירוני מפואר עם כל המותרות, לחובבת טבע שנמלטה אל המושב השקט ואל מרחביו הפתוחים? ומטפחת בו חצר ירוקה ופורחת, הכוללת בצידה השני גם כמה ערוגות של ירקות, ומוכרת חלות מחמצת וחליטות צמחים כהשלמת הכנסה, לצד עבודתה כמזכירה במרפאת הישוב.

חבלרק, מהרהרת טובה בשקט, שחיבתה של חני אל הטבע מתמקדת אך ורק בתחום הבוטני. היה מתאים שחצרו של בית במושבת תהדר גם בכמה בעלי חיים חמודים, שאם כן היתה חווית האירוח בטבע מושלמת מבחינתה. אבל למרבה הפלא, בעלי חיים אינם בתחום התעניינותה של חני. את זה היא מותירה עבור חמותה...

חני מתיישבת על הנדנדה לצידה, אברהמי פורס אליה את ידיו בשקיקה, וטובה נאלצת לוותר עליו לטובת אימו.

”מה איתך?” שואלת חני פתאום.

”מה צריך להיות איתי?”

”יש פה סקטים גם בשבילך...”

רכבת הרים | 11

"בשבילי?" טובה פורצת בצחוק גדול. "כשהייתי ילדה צעירה ושובבה אהבתי מאד לגלוש בסקטים, אבל זהו, עברתי את הגיל..."

"מי אמר?" תוהה חני. הראש שלה תמיד עובד 'מחוץ לקופסא'.

איך זה קרה אין טובה יודעת להסביר, אולי בסוף גברו זכרונות הילדות המתוקים. כך או כך, איכשהו היא מוצאת את עצמה נעולה בזוג סקטים, וגולשת בהנאה רבתי ברחבי החצר לקול תשואותיהם של ילדיה.

ואז זה קורה.

מבעד לגדר החיה הצפופה, זו שהיא חשבה כי היא אטומה לגמרי לעולם החיצון, מציצים כמה פרצופים סקרניים.

טובה מבחינה בהם בעודה חולפת ביעף על פני הגדר. להפתעתה, הם מוכרים לה. מאין? היכן פגשה אותם? האם היו אלו תלמידות שלימדה בכיתתן אתמול, ביום חמישי? נשים שהשתתפו בהרצאה האחרונה ביום רביעי בערב? חברות צוות באחד הסמינרים? מאין תדע. היא פוגשת כל כך הרבה פרצופים בשבוע, שאין סיכוי לזכור כל אחד לאן הוא שייך.

יהיו שייכים לאן שיהיו, למרבה המבוכה מבחינה טובה תוך כדי שהיא נישאת קדימה על גבי הסקטים, כי הם בוחנים אותה בהפתעה ובסקרנות מרובה.

ובצדק, יש לציין. עיניה של מי לא היו מתרחבות בתדהמה, כאשר היא מגלה את המרצה הכבודה והמפורסמת, הנואמת בכובד ראש על עניינים ברומו של עולם, מפזזת לה על סקטים כמו נכדתה בת השלוש...

טובה ממהרת להתרחק משם אל הקצה השני של החצר. אויה! מה זאת?

גם שם חורים בגדר, וגם מבעדם מציצים פרצופים סקרניים - - -
מביטים, מתעניינים, מגחכים...

טובה אינה יודעת לאן לברוח. היא מפנה את ראשה אל הנדנדה.
איפה חני? מה קורה לגדר שלה? איכה נפערו בה כאלה פרצות?
איך שכנעה אותה לגלוש בסקטים כאשר יכולים לצפות בה
מכל עבר?

חני נעלמה מן הנדנדה, אולי נכנסה בינתיים הביתה. איפה אהרן?
שיעזור לה להשתחרר מהר מן הרצועות האלו, היא חייבת להסיר
אותן! היא אינה יכולה לעשות ככה צחוק מעצמה! היא תהפוך
לבדיחת השבוע, ב'כפר הקטן' של היום, המחזה המשעשע מן
המושב הנידח יהיה עד מהרה לנחלת הכלל... הרי אין סיכוי שאלו
שצפו עליה מבעד לגדר, תהיינה מי שתהיינה, תשמורנה את החוויה
הפיקנטית לעצמן.

היא נאבקת מרה ברצועות הסקטים עד אשר היא מצליחה
להשתחרר מהן, ובורחת על נפשה אל תוך הבית.

משום מה, שורר בו חושך. הוא בוהה סביבה, ממצמצת במבוכה.
שקט סמיך מסביב, מלבד תקתוק חדגוני של שעון קיר.

היא מתיישבת, נדהמת, ומוצאת את עצמה על מיטה נוחה בחדר
האורחים בביתם של אהרן וחני.

הסקטים שוכנים לבטח במחסן שבחצר, כולם ישנים שנת ישרים
לאחר סעודת שבת דשנה, הגדר החיה אטומה לגמרי ללא שום
פרצות, והפרצופים הסקרניים נעלמו כלא היו.

והיא נושמת נשימת רווחה עמוקה.

מאילו בושות ניצלה...

אחר כך עולה בה צחוק גדול. סקטים! לא פחות ולא יותר!